

MEDLEMSBLAD

För Levälä Släktförening
Levälän Sukuseuran Jäsenlehti

ISSN 0359-877

No 21

Maj 1999

Ansvarig utgivare: Jan-Erik Levlin Flygkaptensgränd 4F 00200 Helsingfors tel: 09-679 439	Släktforskning Pär-Erik Levlin Edsbäcksv. 22 19135 Sollentuna, Sverige tel: 08-965 088	Huvudredaktör Henrik Romar Equatorn 11A3 68600 Jakobstad tel: 06-7233 773
--	--	---

SLÄKTMÖTE FÖR LEVÄLÄ-SLÄKTEN alla släktgrenar söndagen 11 juli 1999

Nu är det dags för en träff för hela släkten! Sedan det första mötet av samma format 1979 har en hel del sammankomster hållits av och inom de olika släktgrenarna på olika platser. Nya släktböcker har utkommit sedan dess, och i och med detta har släkten "vuxit". Därför är en storträff verkligen på sin plats. Släkstmötet inleds med en gudstjänst på svenska i **Nykarleby kyrka kl. 10.00**. Därefter samlas deltagarna vid **Idrottsgården i Nykarleby där mat serveras från ca 11.30**. Programmet börjar kring kl 13.00 med hälsningstal av föreningens ordförande Jan-Erik Levlin, aktuell släktforskning av Pär-Erik Levlin m.m. Kaffeservering och tid för fri samvaro blir det också. Träffen avrundas med föreningens årsmöte.

Anmälan om deltagande bör göras **senast 25 maj 1999** genom att fylla i deltagarnas namn (texta gärna) och ålderskategori **på bifogade anmälningskort** samt posta det. **Kom ihåg frimärket**. Detta för att vi i förväg skall få alla deltagares namn och kunna göra namnlappar åt alla anmälda. Avgiften är FIM 80,- för personer över 12 år, FIM 50,- för 5 - 12 åringar och under 5 år gratis.

Avgiften betalas sedan, också senast 25 maj 1999, med bifogade bankgiroblankett.

OBS ! Annat konto / annan blankett än för medlemsavgiften, så betala INTE avgifterna på samma blankett !!

I Sverige kan anmälningsavgiften i alla fall inbetalas på föreningens postgirokonto 439 21 48-5. Avgiften är SEK 120 för personer över 12 år, SEK 75 för personer 5 - 12 år och barn under 5 år gratis. Också här bör anmälan göras skilt med bifogade kort. Uppge också namnen på barn under 5 år.

Kontaktman för träffen är **Helge Bergman, Östra Jeppovägen 56, tel 06 - 7642568** ifall det finns frågor.

Alla släktingar hjärtligt välkomna!

LEVÄLÄ-SUVUN SUKUKOKOUS

kaikki sukulinjat
sunnuntaina **11 heinäkuuta 1999**

Nyt on taas aika pitää suurkokous. Viimeksi näin laaja kokous järjestettiin 1979 ja sen jälkeen on suku "kasvanut" kun uudet sukukirjat ovat ilmestyneet.

Kokous alkaa ruotsinkielisellä jumalanpalveluksella **Uudenkaarlepyyn kirkossa klo. 10.00** jonka jälkeen osaanottajat kokoontuvat **Uudenkaarlepyyn urheilutalolle missä syödään lounas klo 11.30**. Ohjelma jatkuu noin klo. 13.00 jolloin sukuseuran puheenjohtaja Jan-Erik Levlin esittää tervehdyksensä ja Pär-Erik Levlin kertoo sukututkimuksestaan. Kahvintarjoilua sekä aikaa tutustua sukulaisiin tulee myös olemaan. Ohjelman jälkeen pidetään sukuseuran vuosikokous.

Ilmoittautuminen tapahtuu siten että **viimeistään 25 toukokuuta mennessä** täytät (mieluiten tekstaten) oheisen ilmoittautumiskortin. Täytä osallistujien nimet ja ikäryhmä, sekä palauta kortti. **Muista postimerkki**. Tämä kaikki sen takia että saisimme kaikkien osallistujien nimet ja voisimme tehdä etukäteen valmiiksi kaikille nimilaput. Maksu on FIM 80 ,- yli 12 vuotialta, FIM 50,- 5 - 12 vuotialita ja alle 5 vuotiaat ilmaiseksi.

Maksaminen tapahtuu oheista pankkisiirtolomaketta käyttäen, myös 25 toukokuuta 1999 mennessä.

HUOM!! Eri lomakkeet jäsenmaksua ja kokoukseen osallistumismaksua varten. Älä siis maksa osallistumismaksua jäsenmaksulomakkeella tai päinvastoin)!!

Ruotsissa voi, edellisestä poiketen, maksaa myös osallistumismaksu seuran postisiirtotilille 439 21 48-5. Maksu on SEK 120 yli 12 vuotialle, SEK 75 5 - 12 vuotiaille ja lapset alle 5 vuotta ilmaiseksi. Ilmoita kuitenkin kaikkien osallistujien nimet.

Jos jotain on epäselvää voitte ottaa yhteyttä kokouksen yhdysmieheen **Helge Bergmaniin, Östra Jeppovägen 56, puh 06 - 7642568.**

Tervetuloa

Satavuotisjuhla.

Pär-Erik Levlín

Jäsenlehdessämme numero 4/1982 kertoi Irma Johnson Brita-votiivilaivan vihkimisestä Zion Lutheran Church-kirkossa Metropolitanissa Michiganissa. Laiva omistettiin niiden ensimmäisten pohjanmaalaisten pioneerien muistolle, jotka tulivat Felch-Metropoloitanin alueelle 1880-luvulla. Se sai nimensä Britan mukaan, joka tuli sinne miehensä Erik Skogin kanssa 1883. He molemmat olivat kotoisin Jepualta.

Elokuussa 1995 juhli seurakunta 100-vuotisjuhlaansa ja koska enemmän kuin kolmasosa niistä pohjalaisista maahanmuuttajista, joista tuli seurakunnan jäseniä, tuli Jepualta ja monet kuuluvat Levälä-sukuun, koetan kuvailla seudun ja seurakunnan historiaa.

Felch

Felch sijaitsee Michiganin pohjoisosassa, joka muodostaa maakielekkeen kahden suuren järven, Michigan- ja Superior-järvien välille. Lähin suurempi alue on Iron Mountain 30 kilometriä lounaaseen ja se on nykyään myös osoitteena, kun kirjoitetaan Felchiin. Seutu oli syvää metsää, missä pari intiaaniheimoa metsästi, kun eurooppalaiset vasta 1930-kuvulla alkoivat kiinnostua Michiganin tästä osasta. Metsäyhtiöt hakeutuivat yhä kauemmas länteen sen jälkeen kun ne olivat hakanneet loppuun parhaat ja helpommin saavutettavat metsät itäisissä osavaltioissa. Ensin perustettiin pienempiä sahoja Michigan-järven juoksuihin. Sinne syntyivät mm. Menomineen, Escabanan ja Gladstonen kaupungit. Sitten hakattiin jokivarsia.

Kun päästiin kauemmaksi metsiin ja alettiin hakata uusilla alueilla, piti perustaa pieniä yhdyskuntia, joissa metsätyöläisten

perheet voivat asua. Niinpä perustettiin Felchin kunta 1878. Se sijaitsi tällöin Menomineen piirikunnassa. Vuonna 1885 se jaettiin; länsiosaan syntyi Iron County, johon Felch Kuului. Jo vuonna 1891 muodostettiin Dickinson County osista molempia edellämainittuja, Felch kuului tähän alueeseen kuten vielä nykyäänkin. Tämäkin on omalla tavallaan osoitus siitä nopeasta kehityksestä, mikä tapahtui 1800-luvun lopussa. Maa oli jaettavaa yhä pienempiin hallintoyksiköihin nopean väestölisäyksen takia.

Elinkeinot vuosisadan alussa.

Väenlisäys oli johtunut metsätöiden lisääntymisestä. Oli löydetty myös rikkaita malmiesiintymiä, erikoisesti rautamalmi. Aluksi louhittiin malmia sieltä, mistä se oli helposti saatavilla suurilta järviltä käsin. Ironwoodista tuli hyvin tunnettu kaivoskaupunki myös pohjalaisille, mutta pian hakeuduttiin myös syvämmelle metsiin.

Felch Mountainissa alettiin tehdä koeporauksia 1879 ja löydettiin louhintakelpoista malmia. Malmin saamiseksi pois metsästä tarvittiin rautatie. Vuonna 1882 oli rautatie Escabanaan valmis. Asema sai nimen Metropolitan kaivosyhtiö Metropolitan Iron and Land Co:n mukaan.

Rautatien valmistuminen lisäsi metsätöitä. Em. yhtiö perusti tytäryhtiö Metropolitan Lumber CO:n, joka rakensi sahan aseman ja suuren Menominee-joen sivujoen Sturgeon-joen välille. Asemalle rakennettiin myös yhdyskunta, jonka muodostivat paria ari kokoa olevat asuintalorivit. Vuokra oli kolmesta viiteen dollarin kuukaudessa. Yhdyskunta ja sen ympäristö kutsuttiin Metropolitaniksi, alueen vanha osaa Felchiksi. Asemalla sijaitsi myös yhtiön kauppa, hotelli, katollinen kirkko, kaupungintalo (Town Hall) sekä postikonttori, myös muutma käsityöläinen toimi siellä.

Kun Erik ja Brita Skog tulivat Felchiin 1883, rakensivat he sinne kotinsa. Erikhän oli jo ollut USA:ssa kymmenen vuotta, joten hänellä oli varmasti säästöjä. Jo vuonna 1890 he rakensivat paljon suuremman talon Metropolitaniin vähän matkaa sahan asuntoalueen ulkopuolelle. He olivat ostaneet sieltä erittäin suuren maa-alueen, jolta metsä oli kokonaan hakattu. Talossa oli kaksi kerrosta ja yksitoista huonetta, joista seitsemän makuuhuonetta toisessa kerroksessa. Kuusi niistä oli vuokrattu täysihoidossa oleville miespuolisille työmiehille. Seitsämennen huoneen Brita varasi tilapäisvieraille, lähinnä papeille, jotka kävivät seudulla.

Nyt Erik alkoi myös muokata maata viljelykuntoon. Vanhoissa valokuvissa krj käy laiturilla valtaviin, varmaan yli metrin korkuisien ja levyisien kantojen keskellä. Raivaus ei siis ollut mitään helppoa työtä. Erik sai kuitenkin apua, koska kaikki työläiset, jotka olivat työskennelleet metsässä talvella, eivät saaneet työtä sahalta kesällä. Osa heistä sai työtä Erikiltä. He muokkasivat maata saaden ruoan ja asunon ja pienen taskurahan. Erik rakensi myös talousrakennuksia ja hankki hevosia ja lehmiä.

Felchin kunnan asukkaat 1894.

Minulla on ote vuoden 1894 väestönlaskennasta Michiganissa, johon myös Felchin kunta kuuluu. USA:ssa ei ole jatkuvaa kirjanpitoa väestöstä, vaan laskenta suoritetaan joka kymmenes vuosi. Tämä laskenta 1894 tehtiin kahden varsinaisen laskennan välillä johtuen ilmeisesti nopeasta väestönlisäydestä kesäkuussa, jolloin ei ollut metsähakkuuta. Laskijat kulkivat talosta taloon ja kirjasivat jokaisesta nimen, iän, aseman perheessä (mies, vaimo, lapsi, palvelija tai täyshoitolainen), siviilisäädyn, syntymämaan tai USA:n valtion. Myös henkilön vanhemmat, am-

matti, koulunkäynti ja englannin kielen taito kirjattiin. Tämän laskennan mukaan Felchin kunnassa oli 512 asukasta, heistä tai heidän vanhemmistaan 198 oli syntynyt Suomessa. Ruotsista tulleita oli 18 aikuista ja heillä 21 lasta. Kanadalsia oli parikymmentä jaloput Euroopan eri maista. Suomalaiset, jotka olivat luultavasti kaikki Pohjanmaalta, muodostivat 30 perhettä, joissa oli 67 lasta, 73 yksinäisestä henkilöstä vain 4 oli naisia. On ymmärrettävää, miksi Suomesta tulleet naiset menivät niin pian naimisiin. Naimattomat suivat kaikki suomalaisissa perheissä, miehet täyshoitolaisina, naiset palvelijattarina. Muunmaalaisten, riikinruotsalaiset mukaanlukien, joukossa oli 51 perhettä, joissa 131 lasta ja 81 yksinäistä, joista 3 naista.

Ruotsalainen seurakunta

Uusi rautatie merkitsi myös sitä, että Escaban ruotsalaisen seurakunnan papit voivat käydä Felchissä ja pitää siellä jumalanpalveluksia. ne pidettiin kodeissa tai kaupungintalossa. Kun Skogin perhe oli muuttanut uteen taloonsa, kokoonnuttiin usein siellä. Siellähän Britalla oli myös huone varattuna pastoria varten. Kesällä ennen seurakunnan perustamista järjestettiin Felchissä myös rippikouluopetusta. tämä toiminta anto hyvän pohjan uudelle seurakunnalle.

Keskiviikkona 21.08.1895 pidettiin Town Hallsissa Metropolitanissa kokous, jossa keskusteltiin ruotsalaisen lutherilaisen seurakunnan perustamista. Kokouksen oli kutsunut koolle pastori Carl P. Edberg Escabanasta ja siihen osallistuivat Erik ja Brita Skog (Jepua), Daniel ja Maria Christina Nygren (Ruotsi), Matts ja Anna Wickman sekä heidän lapsensa Anders, Johan ja Anna Lovisa (kaikki Jepualta, Anna oli Britan sisar), Johannes ja Johanna Davidsson (Jepua K330), John ja Brita

Andesson Fors (Brita Skogin veli, Brita Uudenkaarlepyyn Markbystä), Andrew ja Kajsa Sofia Willman (Andrew Purmusta, Kajsa Jepuan Skogista), Matt ja Johanna Sandstrom (molemmat Jepualta), Alfred ja Gustafva Anderson (molemmat Kaarlelasta), Matts (Purmosta) ja Susanna (Jepualta B138) Blomqvist, Charles (Pedersörestä) ja Anna Lovisa (Uudesta Kaarlepyystä) Forsman, Anders Mattson Slangar/Romar (Jepualta K 1287), Andrew ja Greta Backlund (molemmat Purmosta), Jakob (Uudesta Kaarlepyystä) ja Susanna (Jepualta) Nyman sekä Leander (Kaarlelasta) ja Maria (Jepualta) Nylund. 32 perustajasta oli siis 19 Jepualta. Pastori Edblom avasi kokouksen rukouksella, veisattiin virsi ja pastori luki raamattua. Sitten pidettiin kokous, jonka puheenjohtajaksi valittiin pastori ja sihteeriksi Alfred Anderson. Heti oltiin yhtä mieltä seurakunnan perustamisesta ja päätettiin, että sen nimeksi tulee Metropolitanin Ruotsalainen Luterilainen Kirkko. Sen sijaan unohdettiin päättää, että kirkko nodattaisi Augustana Synodin sääntöjä, mutta tämä päätös tehtiin myöhemmin. Kokouksessa valittiin myös seurakunnan hallitus: kolme uskottua miestä hoitamaan taloutta ja kolme diakonia. Jäsenmaksuksi määrättiin 30 senttiä kuukaudessa miehiltä ja 20 senttiä naisilta. Seurakunnan nimi on myöhemmin muutettu Siion Luterilaiseksi Kirkoksi.

Suurempia muutoksia ei heti kirkon perustamisen jälkeen tapahtunut. Seurakunnallahan ei ollut kirkkoa eikä varoja pastorin palkkaamiseen, mutta toiminta vahvistui silti. Nyt päätettiin myös maksaa pastorille hänen käynnistään 5 dollaria ilmaisen ruoan ja asunnon lisäksi. Muistakaamme, että tuohon aikaan ei työskennelty sunnuntaisin. Myöskään junat eivät kulkeneet. Arkisin kulki yksi juna kompaankin suuntaan Escabanan ja Met-

ropolitanin välillä. Yhteen käyntiin kuluisi kolme päivää. Vaikkei käyntejä ollutkaan kuin yksi kuukaudessa, oli pastorilla aikaa kastaa, vihkiä ja haudata. Nyt alkoi seurakunta palkata myös kesäksi teologian opiskelijan Rock Islandin seminaarista Illinoisista pitämään jumalanpalveluksia ja 8 viikon aikana ruotsinkielistä koulua, jossa lapsia uskonnonopetuksen lisäksi opetettiin lukemaan ja kirjoittamaan ruotsiksi. Englantia lapset oppivat tavallisessa koulussa talvella.

Vuosien 1895 ja 1900 välillä oli monta uutta perhettä liittynyt seurakuntaan. Sen vuoksi voitiin nyt päättää oman kirkon rakentamisesta. Miespuoliset seurakuntalaiset tekivät työn, rakennustarvikkeet maksoivat 475 dollaria. Kirkko vihittiin 24.07.1900. Nyt kasvoi uusien jäsenten virta edelleen. Myös siirtolaisuus Suomesta oli suuri ja se jatkui. Jo 1907 huomattiin, että vasta rakennettu kirkko oli liian pieni. Saman vuoden vuosikokouksessa päätettiin rakentaa uusi kirkko. Myös nyt kirkko rannettiin seurakunnan miesjäsenten vapaaehtoisella työllä, tarvikkett maksoivat lähes 3600 dollaria. Vanha kirkko on nyt lisärakennuksena uuden kirkon oikealla puolella. Vuodesta 1909 seurakunnalla on ollut myös oma kirkkoherra. Samana vuonna rakennettiin pastorille virka-asunto.

Luterilainen seurakunta ei kuitenkaan ole ainoa Felchin ruotsalainen seurakunta. Siellä on myös baptistiseurakunta, joka perustettiin 1900. Siellä oli vuonna 1975 noin 50 jäsentä.

Felchin kunta 1900-luvun alkupuolella.

Felchin kunta kohtasi raskas isku 1905, kun Matropolitan Lumber Co lopetti toimintansa Felchissä ja siirsi sahansa Kaliforniaan. Useimmat muihin kansallisuuksiin kuuluvat työläiset muuttivat sahan

mukaan, mutta nelkein kaikki pohjalaiset ja monet Ruotsista ja Norjasta tulleet jäivät. Felchistä tuli lähes täysin ruotsalainen alue. Ne perheet, jotka eivät vielä olleet viljelleet maata osivat sitä ja alkoivat viljelyn. Yhtiö möi talonsa Metropolitanissa 100-200 dollarilla talolta. Uudet maanomistajat osivat ne ja siirsivät omalle maatilalleen. Pian oli syntynyt kukoistava tyypillinen maanviljelysyhdyskunta.

Vuonna 1913 julkaistiin Felchin kunnassa pieni osoitekalenteri. Siinä luotellaan ensiksi yhdyskunnan virkamiehet, joiden varmasti piti osata puhua ja kirjoittaa englantia. Johtaja oli Ruotsista, teiden hoidosta vastaava ja konttoristi olivat pohjanmaalaisia, Kaarlelasta, varainhoitaja oli norjalainen. Felchin luetteloon kuuluu 36 nimeä. Heistä 11 on farmareita, riikinruotsalainen Fred Dixson mainitaan maanomistajana, 7 on metsätyöläisiä, 6 työläisiä. Eräs luettelon tärkeimmistä henkilöistä oli varmasti norjalainen Andrew Rian, joka omisti hotellin ja kaupan ja oli kylän postimestari. Metropolitanin luettelossa on 51 nimeä, joista 34 oli farmareita ja muutamat kaivosteollisuuden palveluksessa. Alfred Anderson Kaarlelasta oli kylän postimestari. Maanviljelyn ansiosta oltiin lähes omavaraisia 1930-luvun puoluvuosina ja selvittiin aika hyvin.

Metsätyöt jatkuivat myös yhtiön muuton jälkeen. Useimmat uudisasukkaista omistivat maatilat, mutta he ostivat myös hakkuuoikeuksia ja palkkasivat talvisin hakkaajia. Tunnettuja ovat mm. Erik Anderson (Romar E132), John Blomquist ja William Blomquista (Purmo), John Davidson (Lussi) sekä Matt Johnson (Uusikaarlepeyy), joka myös oli ostanut sen, mitä jäi jäljelle sahan muutettua. Hän rakensi sahan joka toimi ajoittain.

Myös kaivostoiminta antoi työtä jonkin aikaa. Calumet Mine-niminen kaivos avat-

tiin 1905 ja se toimi aina ensimmäisen maailmansodan alkuun saakka. Muita mineraaliesiintymiä, kuten kvartssia ja lyijymalmia, löydettiin myös ja niitä hyödynnettiin jonkin aikaa.

Myöhempi kehitys.

1950-luvulta alkaen maanviljelys on erikoistunut. Pienet tilat ovat hävinneet ja suuremmat ovat viljeilleet lähes yksinomaan perunaa. Muutamat tilat tuottavat pihvikarjaa. Metsätöitä tehdään vielä, mutta niiden koneellistumisen vuoksi ne eivät enää tarjoa kovin montia työmahdollisuuksia. Menomineejoen varrella toimii kuitenkin suuri paperitehdas, heti Iron Mountain'in eteläpuolella. Seudun nimi on Niagara, mutta sitä ei pidä sotkea suureen vesiputoukseen. Quinneseciin syntyi 1980-luvun lopulla toinen suurempi metsäteollisuusalue. Kuljetukset tapahtuivat yhä enemmän autoilla ja 1960-luvun alussa rautatie suljettiin. Suurille metsille, jotka hakattiin tyhjäksi, ei ole tehty mitään. Suuret hongat ovat ikuisesti poissa. Niityille ja muille matalille seuduille on kasvanut leppiä ja keltavaahteroita. Korkeammalla, kuivalle maalla kasvaa sokerijalava ja koivua, joita käytetään paperiteollisuudessa.

1930-luvulla ryhdyttiin metsiä kuitenkin taas raivaamaan ja istutettamaan. Felchin koululla on oma mallimetsänsä, jonka oppilaat ovat istuttaneet ja jota he hoitavat. Metsähän on kuitenkin alueen rikkaus. Vain 10% Ylä-Michiganista on viljeltyä, suurimman osan metsistä omistaa valtio.

Siitä huolimatta, etteivät työpaikat enää ole niin lähellä Felchiä, paikkakunta on vielä elossa. Laajalle levinnyt asutus kuniissa avoimessa maisemassa antaa vaikutelman viihyisestä ja hyvinvoivasta seudusta. Se muistuttaa Pohjanmaata, mutta on kumpulevampaa. Vanhempien

asuintalojen rakennustyylillä poikkeaa meidän vanhoista maataloistamme, mutta uudemmat ovat hyvin samalaisia kuin meillä Suomessa. Nimi Metropolitan kuuluu nyt historiaan, puhutaan vain Felchistä. Metropolitan seiintyy nyttemmin vain nimessä Metropolitan Road, tie, joka kulkee kylän läpi kirkon ohi.

1970-luvun lopussa oli äänioikeutettuja Felch Township'in alueella noin 530. Felchin kaltaisessa yhtenäisessä yhdyskunnassa luku lienee lähes sama kuin kaikkien täysi-ikäisten asukkaiden. Melkein kaikki nimet ovat ruotsalaisia ja periytyvät useimmiten suoraan maahanmuuttajista. Tosin näiden jälkeläiset ovat suureksi osaksi muuttaneet kaikkialle USA:han. Syynä ovat luonnollisesti suuret, usein yli kymmenlapsiset perheet, olisi ollut vaikeaa heidän kaikkien jäädä tänne. Näyttää kuitenkin siltä, että ne, jotka voivat, jäävät mielellään tänne ystävien ja perheiden pariin. Nykyään monet heistä ajavat 30-50 kilometriä työpaikoilleen Iron Mountainin ja Crystal Fallsin ympäri sitäkin huolimatta, että palkat ovat huonommat kuin monissa muissa USA:n osissa.

Zion-seurakunta tänään.

Luterilainen Zio-seurakunta toimii edelleen, vuodesta 1973 pastori Douglas H. Buckin johdolla. Seurakunnalla on n. 330 jäsentä, jotka kaikki eivät enää nykyään asu Felchissä. Silti tapahtuu usein, että nuoren muualle muuttaneen perheen lapset kastetaan kotiseudun kirkossa, kun perhe saapuu käymään kesälomalla "kotonan". Tarvitaan kuitenkin niiden henkilöiden suurta vastuuntunnetta ja vahvaa yhteyttä, jotka ylläpitävät seurakunnan taloutta. Seurakunnan v. 1995 talousarvion mukaan tulisi saada kolehtirahaa keskimäärin 1014 dollaria joka sunnuntai vuoden aikana, jotta saataisiin kulut peitettyksi. Avustukset kirkon ylläpitorahastoon ovat

myös sangen tervetulleita. Myös tästä kannetaan vastuuta. Viime kesäkuussa kävi jumalanpalveluksessa sunnuntaisin keskimäärin 93 henkilöä. Myös niillä kerroilla, kun minulla oli tilaisuus olla mukana v. 1981 ja 1987, oli kirkossakävijöitä runsaasti.

Seurakunnalla on myös muuta taloudellista vastuuta. Se on jo kauan tukenut lähettipariskuntaa Kiinassa. Vuodesta 1993 ovat seurakunnan oma poika Arnold W. Blomquist ja hänen vaimonsa (B 547) toimineet läheteinä Tansaniassa, Afrikassa. Seurakunta tukee nyt heitä ja projektia, jossa he toimivat. Sen tarkoituksena on laajentaa Iringan luterilainen opisto ja seminaari täydelliseksi yliopistoksi. Luterilainen kirkko kasvaa nykyään Tansaniassa nopeammin kuin missään muussa maassa ja koulutusta tarvitaan runsaasti kaikilla yhteiskunnan alueilla. Vuosikokouksessa 1995 seurakunta päätti järjestää keräyksen tavoitteena saada kokoon 16 000 dollaria, jotka luovutettaisiin Arnoldille hänen osallistuessa kirkkojuhlaan elokuussa. Varat käytettäisiin naisopieskelijöiden asuntolan rakentamiseen. Keräys tuotti yli 17 000 dollaria.

Seurakunnan satavuotisjuhla.

Satavuotisjuhlaa vietettiin elokuussa 1995 tunnuslauseenaan: 100 vuotta Jumalan Hämmästysherättävää Armoa ja Iankaikista Ihmeellistä Rakkautta. Jumalanpalvelus, joka alkoi klo 9.30 johdatti ajatukset esiin. Kirkkovieraita oli pyydetty pukeutumaan niin vanhanaikaisesti kuin mahdollista, naiset tulivat hattupäisinä. Miehet istuivat kirkkokäytävän vasemmalla puolella ja naiset ja pienemmät lapset oikealla. Virret veisattiin ruotsiksi ja Zionin vanhin jäsen Ruth Nelson luki päivän evankeliumitekstin myös ruotsiksi. Vanhin alttariliina verhosi alttarin ehtoollisen aikana.

Iltapäivällä klo 14 pidettiin toinen jumalanpalvelus. Seurakunnan pastorin saarnan jälkeen 25 avioparia uudisti avioliitolupauksensa.

Pääjuhla pidettiin seuraavana sunnuntaina, 13.8.1995. Jumalanpalveluksessa saarnasi piispa Dale Skogman. Hän on piispana Evangelical Lutheran Church in America-kirkon, johon Zion-seurakunta kuuluu, Northern Great Lakes Synod'in alueella. Hän on myös Zion-seurakunnan poika, joten hän oli varmasti hyvin rakas vieras. Onnittelukirjeessään seurakunnalle hän kuvailee juuriaan aina seurakunnan perustajajäseniin saakka ja nimeää kestekirkkonsa heniseksi kodikseen. Jumalanpalveluksessa seurakunta veisasi uuden virren, jonka oli sanoittanut ja säveltänyt keurakunnan kanttori ja kuoronjohtaja Edith Edberg. Myös hän on sukuamme (K 1046) ja on toiminut seurakunnassa 1960-luvulta lähtien. Seurakunnassa on kaksi kuoroa, nuoriso- ja seniorikuorot. Jumalanpalvelukset ovat täynnä laulua ja musiikkia. Jumalanpalveluksen jälkeen istutettiin kirkon vierelle koivu ja klo. 12 alkoi juhla Felchin kuntakeskuksessa.

Myös tää sunnuntaina pidettiin toinen jumalanpalvelus klo 14, tällöin pastori Willard Blomquist saarnasi. Myös hän kuuluu Zion-seurakuntaan ja sukuamme (B 526). Sen jälkeen toisten seurakuntien papit esittivät onnittelunsa ja monet juhlan vuoksi seurakunnalle saapuneet kirjeet ja sähkösanomat luettiin. Jumalanpalveluksen jälkeen istuttivat lapset vaahteran. Kuten useimmiten jumalanpalvelusten jälkeen tarjoiltiin kirkkokahvit pohjakerroksen seurakuntasalissa. Tarvittiinhan myös tilaisuus tervehtiä ja vaihtaa muutama sana toisten kanssa, varsinkin kun monet olivat tulleet pitkän matkan takaa.

Jumalanpalveluksessa sunnuntaina 20.8 oli aiheena Hänen ihmeellinen ikuinen

armonsä. Synodipiispan apulainen pastori Tom Screnes saarnasi. Seurakunnan lapset osallistuivat aktiivisesti jumalanpalvelukseen. Sunnuntaina 27.8 juhlinta päättyi musiikihartaustilaisuuteen, missä seurakunta lauloi rakkaimpia virsiään.

Nyt on juhlat ohi ja Felch on palannut normaliin rauhalliseen elämäänsä. Aikuiset kulkevat töissään ja koulubussit ajavat ympäriinsä laajassa yhdyskunnassa noutaakseen lapset koulusta. Ystävämme Gordon ja Irma Johnsonin (K 379) kirjeessä Irma kertoo, että siellä on ollut paljon lunta tänä talvena ja lämpötila on laskenut -35 asteeseen. Tällä alueella on sisämaailmasto, mikä merkitsee, että talvet voivat olla hyvin kylmiä. Sisällä on kuitenkin lämmintä ja mukavaa. Pitkiä matkoja ei tarvitse kulkea jalan, koska kirkko on aivan toisella puolen tietä. He asuvat vanhassa vuodelta 1909 olevassa pappilassa, jonka seurakunta möi, kun uusi ajanmukainen pappila rakennettiin.

Toivon, että olen tällä artikkelillani voinut antaa pienen kuvan elämästä pienessä kaukaisen Amerikan "pohjalaisessa" maalaiskunnassa, jonka kanssa meillä kuitenkin on paljon yhteistä. Jos Uusikaarlepyy-Jepuan alueella suunnitellaan ystävyysseudun hankkimista, suosittelen Felchiä. Se on kaukana, mutta posti kulkee kohtuullisella hinnalla ja nykyään melkein jokaisessa kodissa ainakin joku osaa englannin kieltä.

Ville som emigrant till

Amerika.

Pär-Erik Levlin

För två år sedan i Medlemsblad nr 19 återgav jag Levälä Villes berättelse om när han i sin ungdom under 2½ år var byggnadsarbetare i Lovisa och Helsingfors. Jag slutade med att han gjorde sig klar att resa till Amerika. På senhösten 1899 kom han hem till Levälä för att ta farväl av sina nära och kära inför den långa resan till Olympia, WA, U.S.A. Trots att han varit så länge borta på arbete hade han ej lyckats spara ihop hela reskostnaden. Inte för att han slösat med pengarna, men han hade ju en stor del av tiden haft sin sjuka bror Isak med sig och stått för hans uppehälle och läkarkostnader och så hade han sänt en slant till sin mor då och då. Hon levde ju på sytning och hade ännu yngsta sonen Otto med sig. En god vän hade även fått låna litet för sina studier. Nu hade bröderna Jakob och Johannes, vilka redan voro i Olympia sänt honom det tillskott till reskassan han behövde. Biljetten från Hangö till New York kostade 150 mk och där ingick kost och logi hela vägen. Tågbiljetten New York Olympia kostade 52 dollar = 260 mk, men då fick han hålla sig med kost själv. Han behövde nog ha 150 mk för övriga och oförutsedda utgifter.

Lördagen den 18 november 1899 steg han på tåget i Jeppo för resan till Hangö. På söndagen avgick en av de s. k. finnbåtarna till Hull i England. De var egentligen inte byggda till passagerarbåtar, men inredda med våningssängar i lastrummen där emigranterna stuvades in. Ville lyckades få en plats med madrass, dyna och filt på en lucka på mellandäck. Där var det frisk luft och vädret var bra. I Hull fick de stiga

på ett tåg till Southampton.

Resan gick via London och emigrantvagnarnas dörrar var låsta så att ingen skulle kunna hoppa av tåget. Där fick de sedan vänta i ett hotell ett dygn på båtens avgång till New York. Resan över Atlanten skedde med ett riktigt passagerarfartyg, där emigranterna sov i hytter för fyra personer. Måltiderna serverades i en matsal och Ville som var van att leva på bröd, smör och fläsk tyckte maten var god.

När båten kommit till New York och Ville gått genom immigrationskontrollen lotsades han och en del andra till ett tåg som skulle gå västerut. Några deltider för resans olika etapper har jag tyvärr ej, men Ville var ensam kvar av gruppen som tillsammans steg på tåget i New York när det på lördageftermiddagen den andra december stannade på stationen i Seattle WA. Några problem hade det ej varit på tågresan för konduktörerna togo väl vara på sina greenhorns och såg till att de kom av tåget på rätt ställe. Men tänk hur tröttsamt det måste ha varit att sitta där på en hård träbänk och knapra på sin torrskaffning hemifrån i flera dygn.

Nu när tåget stannade kom konduktören till Ville och tecknade åt Ville att han skulle ta sitt resgodis och följa med. De gick ut genom stationshusets väntsal till planen framför. Där stod en poliskonstapel som konduktören talade med. Konstapeln tecknade åt Ville att följa med honom och de gick en bit längs en gata tills han öppnade en dörr och tittade in sade något och efter några minuter kom en kvinna ut. Polisen talade med henne och sedan vände hon sig till Ville och förklarade på norska hur det var. Det gick ju bra att förstå. Nu var det lördag kväll och något mer tåg idag gick ej till Olympia. I morgon är det söndag och då går inga tåg alls och hon slutade med att det här är ett boardinghouse så du

kan stanna här till måndag och då ta första tåg till Olympia. Det var ju inte mycket annat att göra i en okänd stad så Ville följde med in. Han fick äta middag och jag tror säkert han gick och lade sig.

På södag sedan han ätit frukost var han naturligtvis nyfiken på staden han kommit till så han gick ut för att se sig omkring. Han hade inte gått länge innan han i ett gathörn såg en man som han tyckte såg ut att vara från Finland. Kanske var det kläderna som gjorde det. Han gick fram och frågade och visst, svaret var jag är från Voitby. Mannen hade tydligen känt sig ensam och var glad att få tala svenska så han gick omkring och visade Ville staden, de var och åt middag på en 25 cents restaurang. De hämtade Villes packning från hotellet vid station och Ville sov nästa natt på samma boardinghouse som voitbybon vilken följande morgon följde honom till tåget.

Avståndet från Seattle till Olympia är inte mer än c:a 90 km men det är ju tätbefolkat så antalet stationer kunde ha varit ganska stort, men mer än 3-4 timmar kan ju resan ej ha tagit. Väl ute från station börjad Ville fråga efter West Hotell och efter att gått i given riktning kom till rätt ställe. Det var ett boardinghouse som ägdes av en Backlund från Munsala. Bröderna hade skrivit att Ville skulle ta in där. Backlund var en vänlig man som lovade att nästa dag ta Ville med till hamnen och en båt som kunde ta Ville med till den brygga dit timret från den loggings-kamp han skulle till släpades.

Följande eftermiddag följde Backlund med till båten och talade med styrman så de skulle sätta av Ville på rätt ställe. Där hade de en provisorisk järnväg för transporten av virke.

Ville fick efter någon väntan följa med tåget upp i skogen, men det stannade vid

ett ställe där det skulle stå över natten. Gubbarna visade på stigen bredvid spåren så Ville förstod att han skulle fortsätta till fots. Det tog inte heller länge innan han såg en uthuggning i skogen med två timmerhus. Genom dörren till det ena var det litet trafik. Han gick in där och blev genast omringad av gamla bekanta från Ytterjeppo.

Alla var glada att se honom och ville höra hur det var hemma. Han berättade och framförde hälsningar och samtidigt försökte han spana omkring sig och se var han hade sina bröder. Jakob hade rest för 12 år sedan när Ville bara var 8 år, men Johannes hade han ju sett för tre år sedan före han for till Helsingfors. Det var ju även i början av detta år som Johannes hade rest till Amerika. Då sade Åman: 'men ska du int häls på Jakop na' och såg på en gubbe med långt skägg som stod och tittade på dem.

Då förstod Ville vem som var Jakob och hälsade på honom och frågade efter Johannes. Johannes hade bara någon vecka tidigare lämnat kampen och farit för att söka arbete i gruvorna. Det samma gjorde Jakob bara en vecka senare när han sett att Ville lyckligt anlant och nog skulle klara sig.

Timmerkampen var kanske inte det ställe man skulle vara på om man snabbt ville lära sig engelska. Av de 70 man som bodde där menade Ville att det på sin höjd var 10-15 som inte talade svenska och de flesta var österbottningar. Lönen för timmerhuggarna var 2,20 dollar per dag men för kost och logi drogs det av 26 dollar i månaden. På vintern var det dock ofta så dåligt väder att man inte kunde gå ut och arbeta. Då kunde det ibland inte bli mycket mer än att det täckte avdraget. På våren när dagarna blev längre höjdes dagspenningen till 2,50. Annars gjorde man ej

av med mycket pengar i kampen för vanligen var timmerhuggarna in till stan endast två gånger om året, till jul och fjärde juli.

Ville stannade i timmerkampen endast 5 månader. Den 5.5.1900 reste han till Idaho för att arbeta i gruvorna. Där var dagspenningen 3 dollar man kunde arbeta varje dag och arbetsdagen var alltid 8 timmar lång.

Där arbetade han i en blygruva och fick börja med att skyffla den lös sprängda malmen på vagnar för att transporteras ut ur gruvan. Efter ett år i Idaho flyttade han till koppargruvor i Arizona. Dit kom snart även Jakob och Ville fick börja arbeta tillsammans med honom. Jakob var borrhare och Ville blev hjälpborrhare. Det var just att borra han ville lära sig för han tänkte att när han lärt sig det ordentligt skulle han resa till Sydafrika och bli borrhare i guldgruvorna där. Där blev borrharna rika. Lyckligtvis för han aldrig dit för där drabbades de av silikosen och dog unga.

Våren 1902 tog Jakob Ville med sig och för tillbaka till Cripple Creec, Colorado. Där hade han ju varit förut och fått goda vänner, bl.a. Gust Mattlar och hans syster Maria från Malax. De hade nu ett eget mindre boardinghouse i en bosättning som hette Gouldfield en bit utanför staden Victor och där fick även Jakob och Ville ta in.

De många Gruvorna i Cripple Creec området var alla guldgruvor, men verksamheten hade nu börjat minska. Bröderna fick ändå genast arbete som borrhare i en av de större gruvorna som hette Independence. Man sade att den fått namnet av att den som upptäckte fyndigheten på platsen gjorde det en Independence Day (fjärde juli). Han hade stupfull ramlat omkull på slutningen, sedan sparkat och bökat för att komma på

fötter igen innan han somnade, När han vaknade såg han några korn som lyste gula i gruset. Han hämtade redskap, tog prover som han vaskade och visst var det guld. Han gjorde en inmutning och blev rik. Man behöver ju inte tro allt man hör, men det återspeglar nog något av livet där.

Huvudorten Cripple Creec hade ca 10000 invånare, och en huvudgata kantad med stenhus på bägge sidor. Där hade de varit, de större affärerna, hotellen, barerna och bordellerna. Jag var där våren 1981 och såg hur det såg ut nu, så långt efteråt. De flesta husen vid huvudgatan var restaurerade, men på en del tomter fanns endast ruiner kvar. På den ena sidan av gatan bakom husen var ett stort fält, som man såg att det varit bebyggt med små trähus. Här och där stod rester av husen kvar i olika grader av förfall. De var byggda på resvirke av 2 x 5 tums plankor. På yttersidorna var spikade bakar, d. v. s. ytterstyckena när man sågar upp en stock till bräder. De var lagda liggande med tjockändan varannan gång åt höger, varannan gång åt vänster. På insidan hade man vanliga bräder, ej spontade. Innanför bräderna var vindtätningen av tidningar och isoleringsfyllningen bestod av hö. De som ännu stodo upprätta såg på längre håll ut som stockhus.

Husen, 'cabins' kallades de, var små med en golvyta på 5 x 6-8 m. De hade vanligen varit uppdelade i två rum av en vägg parallell med gavlarna. Vid mitten av den väggen hade man en kamin som värmdes på bägge rummen och på vilken maten lagades. Så enkelt hade nog största delen av arbetarna bott, men de tänkte väl inte heller bli fast bosatta, varför det enda som gällde var att bo så billigt som möjligt.

Staden Victor hade då ca 5000 invånare. Den hade även en del gamla stenhus men även på en kulle ett större stenhus av något

modernare snitt. Det var hela områdets skolhus. I staden fanns även den gamla svenska lutherska kyrkan. Den fick jag även gå in i. Utanför det gamla centrumet fanns ett modernare småhusområde där jag fann kyrkans vaktmästare. Vid förra sekelskiftet fanns det mindre bosättningar litet överallt på hillarna, som Gouldfield med 2000 invånare utanför Victor. Hela områdets befolkning uppgick då till c:a 35000 personer. nu var det c:a 5000 personer som levde främst på turismen, inte minst på vintern.

Ja det var området dit Ville kommit, men det var litet trångt på deras boardingshous och dessutom var det andra hyggliga karlar som ville bo på ett bra boardinghouse. Då fick Maria ett erbjudande av en äldre svensk dam som drev ett mycket större boardinghouse i Gouldfield. Hon ville sälja det. Det hette El Paso Hotell. (Se pämbilden på Levälä-Släkten Del 1.2.).

Huset hyrde hon men hon ville överlåta kontraktet och sälja möbler och annan utrustning. Maria var genast intresserad men tyckte det var för stort att klara ensam så hon talade med sin väninna Lydia Svedberg. De kom överens om köpa det tillsammans, skrev under köpekontraktet och tillträdde hotellet den 1.9.1902.

Det var ju ett ganska stort hus i två våningar. I nedre våningen fanns en stor matsal mot gatan och två sovrum. Innanför salen fanns ett stort kök och alla serviceutrymmen som tvättrum , bykstuga rum för uppbevaring av linneförådet och persedelvård och olika förådsutrymmen. I övre våningen fanns 13 sovrum. Man hade vanligen 10-20 gäster och det sägs ha förekommit tillfällen då man hade upptill 30 och de som arbetade i skift fick även sova i skift.

På morgonen skulle alla ha frukost och en matlåda med till jobbet. I den matlådan ingick alltid en frukt, vanligen ett äpple

eller en apelsin. På förmiddagen städades alla rummen och sängarna bäddades. Måndagarna var de stora bykdagarna då även gästernas kläder tvättades och sedan även vid behov lappades och sköttes om på bästa sätt. Men snart skar det sig mellan de två kompanjonerna och Maria ville lösa ut Lydia. När Lydia såg huru gärna Maria ville bli ensam boss lyckades hon pressa upp sin utlösen högre än skäligt var. Våren 1903 fick Maria lösa ut henne.

Det blev en dålig affär för Maria när en strejk bröt ut i distriktet 10.8.1903. Gruvfacket strejkade för att få upp minimilönerna från 3 dollar om dagen. Gruvorna stängdes och arbetarna började flytta bort. En del gruvägare började anställa strejkbrytare. Striden blev lång, hård och våldsam. Nationalgardet inkallades. Vid sprängningen av en bomb vid Independence gruvans depot dödades 13 strejkbrytare ännu i juni 1904. Hösten 1903 var Ville 2 månader i Leadville Colorado i arbete.

I december tog han ledigt och for till Gouldfield. Den 12.12.1903 vigdes där hans bror Jakob med boardinghousevärdinnan Maria Mattlar. Pastorn från den svenska församlingen i Victor förrättade vigseln. Ville firade även jul med sin bror och svägerska.

Nu fick han även göra en ny bekantskap, som skulle bli av stor betydelse för honom. Endast ett par tre veckor tidigare den 13.november 1903 hade Maria fått dit sin syster Matilda från Malax till sin hjälp. Matilda skriver i sitt framkomstbrev hem att strejken pågår ännu, men Maria har 8 boardare och Gust och Jakob att laga mat åt och så tre kor att sköta så hon förstod ej hur hon hann med allt, men det hade nog kunnat bli svårt om Gust och Jakob hade haft arbete, nu kunde de hjälpa henne.

I början av januari 1904 reste Ville till White Pine i Colorado för att arbeta i gruvorna där och stannade till februari 1905, då han återvände till Gouldfield. Nu var den stora strejken slut och det gick att få arbete igen, trots att en stor del av de mindre gruvorna aldrig öppnades på nytt. Nu börjar det i Tildas brev hem till Malax skymta fram huru hjälpsam och händig Ville var. I breven står det ju William som Vilhelm heter på engelska. Det dröjde ändå till den 30.12.1906 innan den svenska pastorn fick komma till boardinghuset och sammanviga Matilda och Ville till äkta makar.

Nu hade det nog besämts att man nästa vår skulle resa hem till Finland igen.

Rapport från Släktforskningen.

Pär-Erik Levlin.

Den senaste vintern har jag helt fått ägna mig åt att uppdatera den första släktboken Levälä-Släkten Del 1. Den ökar i volym från 162 sidor till c:a 220. Det är inte enbart en uppdatering av de gamla uppgifterna utan även en komplettering av dem och även en komplettering av de olika släktlinjerna med nya förgreningar jag lyckats följa upp sedan boken Levälä-Släkten Del 1.2 kom ut. Nu är även den del av B-linjen som publicerats i en del Medlemsblad införd i boken.

Jag har även försökt införa alla nödiga hänvisningar till Del 1.2 och de övriga släktböckerna. Till K-linjen finns fortfarande en del ofullständiga hänvisningar, men det är till de böcker som ännu ej publicerats.

Ja K-linjen hade ju blivit ett problem för mig. När man blir äldre (se Tab E 34) förlorar man ju en hel del arbetskapacitet.

Brödernas svärfar ville att de skulle komma hem och köpa hans hemman i Malax. Någon annan av hans barn kunde inte göra det. Pengarna skulle gå åt att betala hans skulder och han ville ej hamna på fattigården. De hade lovat göra det och vara hemma till midsommar. Maria skulle bara först sälja boardinhusets inventarier.

Det visade sig lättare sagt än gjort. Hon fick slumpa bort det mesta och så mycket som möjligt tog hon med sig hem. Jakobs och Villes bror Johannes som skulle följa med hem och som kom dit i början av juni fick sysslolös vänta där till slutet av juli innan de kunde anträda resan.

Nu går en stor del av min tid till att leta papper. Trots det har jag nu i alla fall en hoppningivande nyhet åt alla dem som går och väntar på fort sättningen på Bärs-Släkten! Jag har fått en medarbetare som arbetar på den! Det är Christina Nordback, från Hangö. Hennes mor Frida Hjördis Maria kommer från Stenbacka i Jeppo och de kommer med i K-linjen. Hon har nog en av mina mappar i sin dator redan. Ett stort TACK till alla som försett mig med uppgifter till Uppdateringen!! och på återseende i sommar den 11/7 i Nykarleby!

Pär-Erik

Födda – Syntyneitä

Aleksi Juhani , s. 22.3.1998 Lahdessa, Marjo (Taulu B 314) ja Ari Loposen poika.

Emma Maria, s. 20.5.1998 Lahdessa, Kirsi (Taulu B 314) ja Kalle Haarnion tytär.

Mio Jonas Erik 27.4.1998 i Umeå. Döpt den 14.6.1998 i Helena Elisabet kyrka, bror till Moa och son till Susanne Renkonen (Tab. B85) och Jonas Lindgren. Familjen bor i Umeå.

Vigda – Vihittyjä

Helsingissä 27.6.1998 Mika Rainer Hedenstam (Taulu B 309) ja Nina Carita Lepistö s. 9.2.1976. Perhe asuu Vantaalla.

Helsingissä 3.10.1998 Harri John Hedenstam (Taulu B 311) ja Kirsi Maria Jääskeläinen, s. 6.6.1963. Perhe asuu Helsingissä.

Torremolinoksessa 12.3 1994, Airi Hilikka Johanna Heikkilä (Taulu B 312), s. 9.11.1924 Kajaanissa ja Erkki Mattinen, s. 2.12.1918 Lappeenrannassa. Perhe asuu kesät Lappeenrannassa ja talvet Espanjassa. Erkki on piirihohtaja vakuutusyhtiössä Pohjolasa, eläkkeellä ja Hilikka on tulliekspediööri Oulusta, eläkkellä.

Döda –Kuolleita

Anja Yliluoma (Taulu G 214) k. 6.10.1998 Vöyri.

Matti Benjami Tuomi, s. 2.11.1908 Alahärmä, k. 28.4.1989 Vihanti.

Niilo Gabriel Tuomi, s. 10.1.1931 Alahärmä, k. 12.6.1989 Pietarsaari.

Aune Esteri Saha, os. Tuomi, s. 3.2.1922 Alahärmä, k. 20.8.1989 Hämeenlinna.

Aarne Elias Tuomi, s. 12.2.1912, Alahärmä, k. 4.5.1990 Alahärmä.

Elli Eliisa Tuomi, os. Sillanpää, s. 16.10.1910 Vöyri, k. 5.1.1987 Alahärmä.

Esko Tuomi, s. 16.5.1920 Alahärmä, k. 5.9.1997 Kokkola.

Material till Medlemsbladet

För att vi skall få ett innehållsrikt och varierande Medlemsblad behövs mera materiel. Medlemmarna uppmanas därför att sända in berättelser etc. som berör Levälä-släkten.

För att uppnå en språklig balans i innehållet välkomnas material på svenska, finska och engelska. I mån av utrymme översätts artiklarna.

Sänd ditt material till: Henrik Romar, Equatorn 11 A3 68600 Jakobstad. Jag nås också via E-post på adressen: henrik.romar@multi.fi.

VERKSAMHETSBERÄTTELSE FÖR ÅR 1998

Släktföreningens styrelse för år 1998 har bestått av följande personer:

Jan-Erik Levlin	ordförande
Ann-Mari Andersson	
Helge Bergman	viceordförande
Gun Inborr	kassör
Matti Keravuo	
Helena Kronqvist	
Christer Levlin	sekreterare
Heikki Puolanne	
Lars Romar	
Tuula Åhman	

Henrik Romar har sedan 1996 fungerat som huvudredaktör för föreningens medlemsblad.

Föreningens årsmöte hölls på Byahemmet i Ytterjeppo 19.04.1998. Vid årsmötet omvaldes styrelsemedlemmen Ann-Mari Andersson. I stället för Heikki Puolanne och Lars Romar, som undanbett sig återval, valdes Leo Hedenstam och Henrik Romar.

Årsavgiften för år 1999 fastslogs till tjugo mark (FIM 20), i Sverige trettio kronor (SEK 30), samt på annat håll i världen USD 5.

Föreningens medlemsavgift, som var FIM 20 eller SEK 30 för 1998 har erlagts av ca 775 medlemmar. Med beaktande härav kan föreningens ekonomi vid utgången av 1998 beskrivas på följande sätt:

Årsmöte

Släktföreningens ordinarie årsmöte hålls **söndagen den 11 juli** i samband med det stora släktmötet på Idrottsgården i Nykarleby, .

Intäkter

i Finland	12.624,00 mk
i Sverige, SEK 4.170	<u>2.877,00 mk</u>
	15.501,00 mk

Utgifter

i Finland	16.918,00 mk
i Sverige SEK 290	<u>200,00 mk</u>
	17.118,00 mk

Banksaldo 31.12.1998

- i Finland	12.688,00 mk
- i Sverige SEK 4.998	<u>3.449,00 mk</u>
	16.137,00 mk

Föreningen disponerar alltså vid utgången av år 1998 ett kapital på ca 16.137,00 mk

Styrelsen

Förnyad släktbok

Pär-Erik har uppdaterat första boken i serien om Levälä-släkten. Boken utkommer lagom till den stora släktfesten och finns till försäljning där. Priset är ännu inte helt bestämt men det kommer att vara 120-140 mk.

VUOSIKERTOMUS VUODELTA 1998

Levälän Sukuseuran hallituksen ovat muodostaneet seuraavat henkilöt:

Jan-Erik Levlin puheenjohtaja
Ann-Mari Andersson
Helge Bergman varapuheenjohtaja
Gun Inborr rahastonhoitaja
Matti Keravuo
Helena Kronqvist
Christer Levlin sihteeri
Heikki Puolanne
Lars Romar
Tuula Åhman

Henrik Romar on vuodesta 1996 lähtien hoitanut seuran jäsenlehden päätoimittajan tehtävää.

Seuran vuosikokous pidettiin 19.04.1998 Ytterjepon kylän Byahemmetillä. Erovuorossa olleista hallituksen jäsenistä valittiin Ann-Mari Andersson uudelleen. Heikki Puolanne ja Lars Romar ilmoittivat etteivät halunneet jatkaa, ja heidän tilalleen valittiin Leo Hedenstam ja Henrik Romar.

Vuoden 1999 jäsenmaksuksi kokous määräsi kaksikymmentä markkaa (FIM 20), Ruotsissa kolmekymmentä kruunua (SEK 30), ja muualla maailmassa USD 5.

Vuoden 1998 jäsenmaksun, joka myös oli FIM 20 tai SEK 30, on maksanut n. 775 jäsentä. Tämän perusteella seuran talous näyttää vuoden 1998 päättyessä seuraavanlaiselta:

Vuosikokous

Levälän sukuseuran sääntömääräinen vuosikokous pidetään suuren sukukokouksen yhteydessä Uudenkaarlepyyn urheilutalolla sunnuntaina **11 heinäkuuta 1999.**

Tulot

- Suomessa 12.624,00 mk
- Ruotsissa SEK 4.170 2.877,00 mk
15.501,00 mk

Menot

- Suomessa 16.918,00 mk
- Ruotsissa SEK 290 200,00 mk
17.118,00 mk

Pankkisaatavat 31.12.1998

- Suomessa 12.688,00 mk
- Ruotsissa SEK 4.998 3.449,00 mk
16.137,00 mk

Seuran pääoma on sis vuoden 1998 päättyessä n. 16.137,00 mk

Hallitus

Jäsenmaku vuodelle 1999

Jäsenmaksun 20 mk voidaan maksaa oheisella postisiirtolomakkeella tillille:

Levälän Sukuseura
Tili no. 800029-5792478

Hallitus